

2. Нестеров Л. Национальное богатство и человеческий капитал / Л. Нестеров, Г.Т. Аширова // Вопросы экономики. – 2003. – №2.
3. Аширова Г.Т. Современные проблемы оценки человеческого капитала Г.Т. Аширова // Вопросы статистики. – 2003. – №3.
4. Савельева С.В. Роль человеческого капитала в современной рыночной экономике: автореф. дис. на соискание уч. степени канд. эк. наук: спец. 08.00.01 – "Экономическая теория" / С.В. Савельева; Самарский государственный технический университет. – Самара, 2008. – 23 с.
5. Савельева С.В. Человеческий капитал как предмет анализа экономической науки / С.В. Савельева // Экономические науки. – 2008. – №4 (41). – с. 119 – 123.
6. Смирнов В.Т. Человеческий капитал: содержание и виды, оценка и стимулирование: монография / В.Т. Смирнов, И.В. Сошников, В.И. Романчин, И.В. Скоблякова; под ред. д.э.н., профессора В.Т. Смирнова. – М.: Машиностроение-1, Орел: ОрелГТУ, 2005. – 513 с.
7. Просвирина И.И. Интеллектуальный капитал: новый взгляд на нематериальные активы. / И.И. Просвирина // Финансовый менеджмент. – 2004. – №4.

УДК 339.91

ТОЛУБКО О.В.,
 Інститут міжнародних відносин
 КНУ імені Т.Г. Шевченка, здобувач

ОСОБЛИВОСТІ ОЦІНКИ ІНФОРМАЦІЙНИХ ВПЛИВІВ НА ГЛОБАЛЬНІ ЕКОНОМІЧНІ ПЕРЕТВОРЕННЯ

***Анотація.** Розглянуто методологію оцінки інформаційних впливів на глобальні економічні перетворення у міжнародних економічних відносинах. Інформація як чинник формування нової глобальної конфігурації світового господарства характеризується виділенням базових індикаторів, які відображають вплив інформації на глобалізаційні процеси та є показниками інформаційного суспільства в окремих країнах.*

Ключові слова: інформаційний чинник, інформаційне суспільство, глобалізація.

***Аннотация.** Рассмотрена методология оценки информационных воздействий на глобальные экономические преобразования в международных экономических отношениях. Информация в качестве фактора формирования новой глобальной конфигурации мирового хозяйства характеризуется выделением базовых индикаторов, отражающих влияние информации на глобализационные процессы и показателями информационного общества в отдельных странах.*

Ключевые слова: информационный фактор, информационное общество, глобализация.

***Annotation.** The methodology of assessment of information impacts on the global economic changes in international economic relations. The information is considered as a means of forming a new global configuration and the global economy marked by the excretion of basic indicators that reflect the impact of information on the processes of globalization and information society indicators in individual countries.*

Key words: information factors, information society, globalization.

Актуальність дослідження та постановка проблеми. Трансформація сучасного глобального економічного порядку відбувається великою мірою під впливом інформаційних чинників. У зв'язку з цим постає необхідність оцінки інформаційних впливів на глобальні економічні перетворення, концептуального переосмислення її ролі в умовах формування нової конфігурації світового господарства. Методологія оцінки інформаційних впливів на глобальні економічні перетворення у міжнародних економічних відносинах є надзвичайно актуальним завданням з урахуванням різноманітних підходів до цієї важливої наукової проблеми.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Проблематиці формування інформаційної економіки, заснованої на знаннях, інформаційним чинникам, що сприяють трансформації сучасного глобального економічного порядку у науковій економічній літературі приділено достатньо уваги (в даному дослідженні свідомо поза розглядом залишаються праці соціологів, політологів та фахівців у галузі безпеки). Зокрема, відзначимо праці таких зарубіжних вчених як Дж.Акерлоф, В.Іноземцев, М.Спенс, Дж.Стігліц, та вітчизнянських економістів О.Білоруса, В.Вергуна, В.Гесця, Т.Кальченка, Д.Лук'яненка, В.Мазуренко, О.Михайловської, Ю.Пахомова, А.Румянцева, Л. Федулової, А.Філіпенка та ін. Однак значний науковий доробок з даної тематики не вичерпує проблем та дискусійних положень щодо оцінки інформаційних впливів на глобальні економічні перетворення у міжнародних економічних відносинах та на показники розвитку інформаційного суспільства в окремих країнах.

Мета статті полягає в аналізі сучасних теоретико-методологічних засад оцінки інформаційних впливів на глобальні економічні перетворення у міжнародних економічних відносинах та показників розвитку інформаційного суспільства в окремих країнах.

Виклад основного матеріалу дослідження. Сучасні економічні дослідження з проблематики глобалізації економічних процесів розглядають трансформацію світового господарства з урахуванням панівної концепції розвитку інформаційного суспільства. Прослідковується синергетичний ефект впливу інформаційних потоків на соціально-економічний розвиток внаслідок підвищення ролі інформації в економічному житті, збільшення частки використання наукоємних послуг, розвитку інформаційно-комунікаційних технологій (ІКТ), що у сукупності сприяє якісній трансформації економічної системи. При цьому сучасні тенденції глобальних економічних перетворень визначають поступ у розвитку будь-якої відкритої економіки, зокрема, формування інформаційного суспільства та розвитку ІКТ, зростання ролі світового фінансового ринку і віртуалізація фінансово-економічних потоків, асинхронність та диспропорційність розвитку країн «ядра» та «периферії», розповсюдження інновацій у сфері технологій і менеджменту, посилення конкурентної боротьби за світове лідерство, посилення вразливості національних економік від зовнішніх ризиків. Широкомасштабна інформатизація у поєднанні з інтеграцією інформаційних систем є глобальною тенденцією підвищення міжнародної конкурентоспроможності. За аналітичними дослідженнями Legatum Institute (Великобританія), який підтримує оригінальні роботи в області державної політики, політичної економіки, демократичного управління, політичної культури, і національної безпеки, проводить оригінальні і спільні дослідження, згідно з рейтингом RealClearWorld, сформованим на основі глобальних даних успішності країн за 2010 рік, найбільшою інноваційністю вирізняються ті країни, які роблять вагомий внесок у загальне поліпшення добробуту людства [1].

Основними причинами глобальних економічних перетворень є швидке поширення інформації та потужний потік економічної реклами у всіх засобах масової інформації, громадське сприяння розвитку підприємницького середовища, розвиток інформаційної та телекомунікаційної інфраструктури, що підвищують продуктивність комерційної діяльності. Однією з ознак формування конкурентоспроможного інформаційного суспільства є проблема захисту прав на інформаційні продукти, визначення умов отримання сімпільнозначимої інформації своєчасно, забезпечення достовірності інформації, ранжування інформації за критеріями. Інформаційна складова суспільного буття передбачає вирішення протиріччя між потребами суспільства у інформації та пропозицією інформації. Не можливо забезпечити суспільні блага лише ринковими механізмами оскільки специфіка інформаційного ринку полягає між іншим і в розбіжності прибутковості підготовки та розподілу інформаційного товару. Лауреати Нобелівської премії з економіки 1994, 1996, 2001 рр. запропонували новий погляд на проблеми сучасної ринкової економіки. Досліджуючи важливу проблему ринків з асиметричною інформацією, вони показали слабкі сторони «невидимої руки» вільного ринку. Висунувши концепцію ринків з асиметричною інформацією, вони довели, що економічні суб'єкти не мають вичерпної і точної інформації, не можуть приймати найбільш ефективні ділові рішення. Недосконала інформація вимагає активного втручання держави в економічне життя суспільства. Однак ці завдання передбачають сформовану інституційну базу, що можливо за умови активної державної підтримки.

Домінуючою тенденцією в розвитку конкурентної боротьби сьогодні є використання інформації на державному та міжнародному рівні, що вимагає цілеспрямованих зусиль для досягнення переваги. Натомість пасивність у інформаційній політиці призводить до втрати політичної та економічної незалежності, тобто до фактичного підпорядкування державам, у які мають більш високий інформаційний потенціал. Забезпечення національних інтересів у інформаційній площині визнано на Всесвітньому економічному форумі у Давосі (2011) одним із головних завдань сучасного глобалізованого світу [2]. Україна потребує розробки відповідних адаптаційних механізмів з урахуванням проголошеного курсу на євроінтеграцію, коли формування національних інституційних засад здійснюється у відповідності з європейськими нормами.

Оцінка інформаційних впливів на глобальні економічні перетворення визначається мірою ймовірності стану інформаційних систем. Розвиток даного підходу сприяв визначенню інформації як ступеню впорядкованості соціально-економічних систем. Однак, потребує уточнення ступінь впорядкованості та визначення дезорганізованості, яка виникає внаслідок асиметричного впливу інформаційних потоків. У зв'язку з цим О.Михайловська зазначає «семантичний зміст інформації плюс її кількість є одним з найголовніших чинників прийняття рішень у всіх сферах» [3, с.10]. Однак зростання кількості інформації ускладнює процес прийняття рішень, тому виникає потреба забезпечити відбір на основі достовірності та об'єктивності інформації. З цією метою застосовують всесвітньо визнані прямі та інтегровані рейтинги (індекси), які формують як міжнародні організації, наукові установи, інститути та незалежні приватні структури.

Організація економічного співробітництва і розвитку в якості індикаторів пропонує показник інтернаціоналізації технологій та торгівлі наукомісткою продукцією. Оцінка інформаційних впливів може здійснюватись також за допомогою показника – частка витрат на НДДКР зарубіжних дочірніх фірм, що контролюються материнськими іноземними компаніями; частка промислових НДДКР, що фінансуються із-за кордону; обсяги продажів іноземними дочірніми компаніями в сфері НДДКР на території країни, що приймає.

Серед міжнародних організацій, які здійснюють оцінку розвитку інформаційного суспільства в більшості країн світу відзначимо Міжнародний союз телекомунікацій (International Telecommunication Union — ITU), Організація економічного співробітництва і розвитку (Organisation for Economic Co-operation and Development — ОЕСР (OECD), Євростат Європейської Комісії (Eurostat EC), Конференція ООН з торгівлі і розвитку (United Nations Conference for Trading and Development — UNCTAD), Світовий банк та інші. Для моніторингу розвитку ІКТ у відкритих економіках застосовують низку інтегрованих індексів (e-індекси), побудовані на основі наборів ІКТ-індикаторів. Серед яких найбільш поширеними є:

- індекс інформаційного суспільства (Information Society Index — ISI), розробляє компанія International Data Corporation (IDC), яка є провідним глобальним постачальником ринкової інформації, консультаційних послуг і організатор заходів на ринках інформації технологій, телекомунікацій та споживчої техніки є підрозділом компанії IDG, компанії лідируючої на світовому ринку IT видань, досліджень і спеціалізованих заходів [4];

- індекс цифрових можливостей або цифрової перспективи (Digital Opportunity Index DOI), розроблений ІТУ в межах WPIS мережі Орбіком (Orbicom) включає в себе експертизу в ключових областях розвитку інформаційного суспільства, зокрема, в царині комунікації і міжнародного розвитку, національної політики в галузі інформації та комунікації, вплив засобів масової інформації на економіку, стандартів і правил, а також інтелектуальні проблеми власності, доступ до, передачі та використання нових технологій (NTIC), які включають мультимедіа, автоматизації, інноваційних мультимедійних додатків і взаємопов'язаност, розвиток засобів масової інформації та управління, які включають нові питання засобів масової інформації, свобода інформації та взаємозв'язок між приватними та державними засобами масової інформації [5];

- індекс цифрового доступу (Digital Access Index DAI) та індекс розвитку ІКТ (ICT Development index) Міжнародного телекомунікаційного союзу ІТУ [6];

- індекс мережевої готовності (Networked Readiness Index NRI), що розробляє Світовий економічний форум [7].

До оцінки інформаційного впливу на глобалізаційні процеси відноситься індекс готовності суспільства до функціонування в глобальних мережах. Це інтегрований показник, який складається з індексу використання мереж, індексу розвитку можливостей, індексу розвитку інформаційної інфраструктури, індекс розвитку мережевої економіки, індекс розвитку електронної комерції.

Згідно ст.1 Закону України «Про інформацію» інформація - будь-які відомості та/або дані, які можуть бути збережені на матеріальних носіях або відображені в електронному вигляді [9]. Особливість функціонування інформаційного ринку полягає у тому, що «інформація в умовах ринкових відносин стає товаром, а споживач, отримуючи інформаційний продукт, одночасно сплачує і за інформаційну послугу» [10, с.4]. Сучасне розуміння проблематики функціонування інформаційного ринку в системі світового господарства сприяло виділенню ряду характерних особливостей інформаційного ринку, які мають прояв на всіх стадіях підготовки, виробництва, обміну, розподілу і споживання інформації в процесі суб'єктно-об'єктної взаємодії виробника інформаційного продукту та інформаційних послуг, ІКТ та користувача або споживача інформації. Інформаційна продукція та інформаційна послуга визначені ст.23. Закону України «Про інформацію»: Інформаційна продукція матеріалізований результат інформаційної діяльності, призначений для задоволення потреб суб'єктів інформаційних відносин. Інформаційною послугою є діяльність з надання інформаційної продукції споживачам з метою задоволення їхніх потреб [9].

В Україні стрімко формується масова інтернет-аудиторія та специфічне «мережеве» соціокультурне середовище, що за своїми основними параметрами буде подібним до таких у розвинених країнах. Серед українських користувачів Інтернету переважає чоловіча аудиторія, так 61% чоловіків та 39% жінок. За віком найбільшу питому вагу складає молодь (36% користувачів віком 14-24 років), та найбільш активне на ринку праці населення віком 25-34 років складає 29% користувачів Інтернету, представники середньої вікової категорії (35-44 років) становить 19%, далі 12% населення віком 45-54 роки і лише 4% - особи старші 55 років (рис.1).

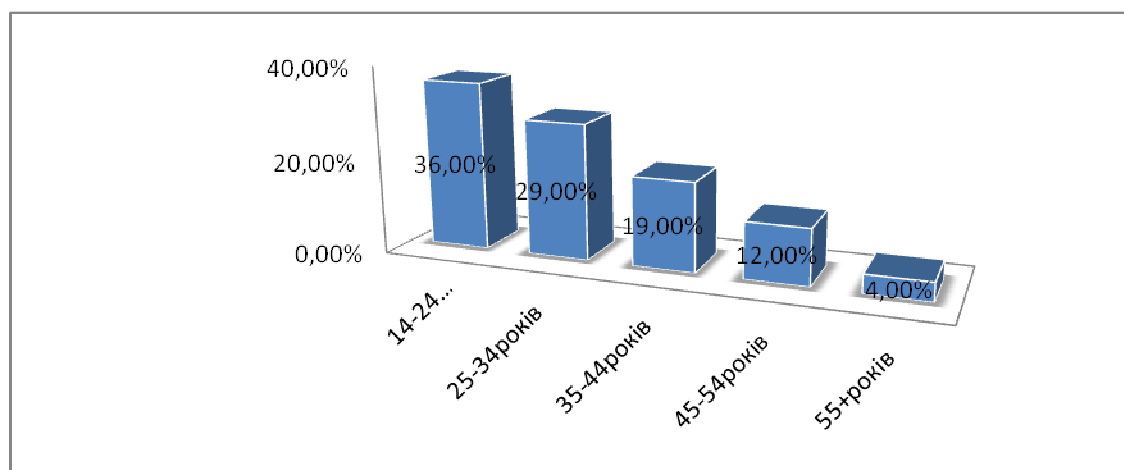

Рис. 1. Віковий склад українських користувачів Інтернет (станом на 15.02 2011) [11]

Станом на початок 2011 року майже третина громадян України є користувачами мережі інтернет - за підрахунками Міжнародного союзу електрозв'язку їх кількість становить близько 15 млн. Час перебування в мережі українського користувача коливається і найчастіше складає 1-2 години (рис. 2).

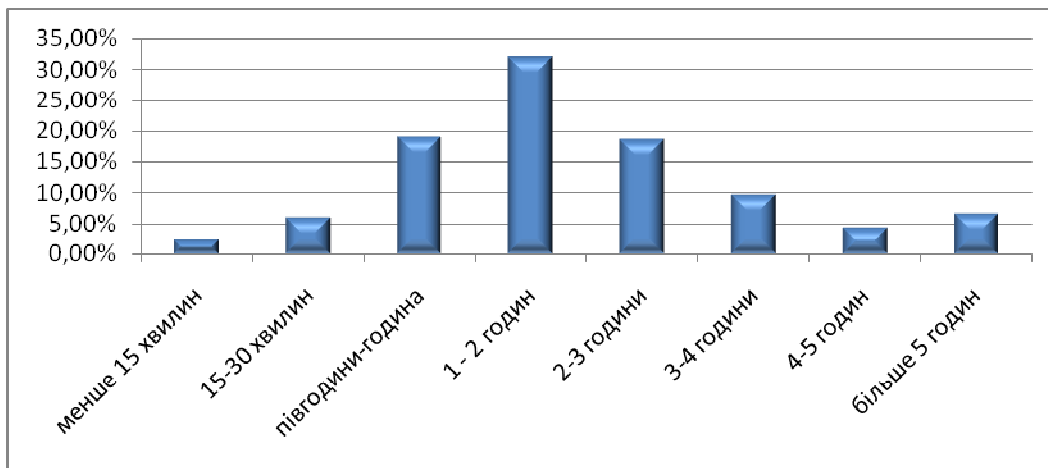

Рис. 2. Час перебування українських користувачів в мережі (станом на 15.02 2011) [12]

Україна серед перших розпочала і перехід на найновіші стандарти зв'язку (що було відзначено й на рівні ООН) – розбудовуються мережі мобільного зв'язку четвертого (4G) покоління.

Принцип відкритості інформації означає, що основним джерелом інформації про діяльність держави має бути сама держава, на користь чого свідчить і світовий досвід. У США, наприклад, до 60 % інформації про діяльність держави продукується державними органами. Висвітлення діяльності Української держави через інтернет і традиційні ЗМІ має стати провідним напрямом державної інформаційної діяльності. У цілому нормативно-правове забезпечення розвитку інформаційного суспільства в Україні відповідає сучасним вимогам. До комплексу нормативно-правових актів щодо регулювання відносин у інформаційній сфері відносяться наступні [13]: Конституція України (ст. 41 і 54), 28.06.1996; Кодекс законів про працю України (ст. 42, 91, 126), 1.06.1971; Кодекс України про адміністративні правопорушення (ст.51-2, 164-3), 1.06.1985; Кримінальний кодекс України (ст. 176, 177, 229), 5.04.2001; Господарський кодекс України, 16 січня 2003 року (Глава 16 "Використання у господарській діяльності прав інтелектуальної власності", ст.154-162, стаття 32 "Недобросовісна конкуренція"); Цивільний кодекс України (Книга четверта "Право інтелектуальної власності", ст.418-508, ст.1107-1114), 16.01.2003; Цивільний процесуальний кодекс України (ст. 126, 218, 422), 1.01.1964; Митний кодекс України (Глава 45 "Особливості переміщення через митний кордон України товарів, що містять об'єкти права інтелектуальної власності"), 11.07.2002; Закон України. Про власність (ст.13-2,40, 41, 42), 7.02.1991; Закон України. Про Антимонопольний комітет України, 26.11.1993; Закон України. Про інноваційну діяльність, 04.07.2002; Закон України «Про рекламу», 3.07.1996; Закон України «Про видавничу діяльність», 5.06.1997; Закон України «Про професійних творчих працівників і творчі союзи», 7.10.1997; Закон України «Про кінематографію», 13.1998; Закон України «Про науково-технічну інформацію», 1.07.1993; Закон України «Про захист від недобросовісної конкуренції», 1.01.1997; Закон України. Про захист економічної конкуренції, 27.02.2002; Закон України «Про інформацію» 2.10.1992; Закон України «Про захист інформації в автоматизованих системах», 5.07.1994; Закон України «про наукову та науково-технічну експертизу», 10.02.1995; Закон України «Про персональні дані», 01.01.2011; Закон України «Про державну таємницю» 1994; Закон України «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі, 12.07.2000; Закон України «Про охорону прав на промислові зразки». , 1.07.1994; Закон України «Про охорону прав на топографії інтегральних мікросхем», 5.11.1997; Закон України «Про охорону прав на сорти рослин» , 17.01.2002; Закон України. Про племінну справу у тваринництві, 26.01.2000; Закон України «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг», 1.07.1994; Закон України «Про охорону прав на зазначення походження товарів, 29.01.2000; Закон України "Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців", 15.05.2003; Декрет Кабінету Міністрів України. Про державне мито (ст.2-12, 3-6у), 21.01.1993; Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження положень з питань розповсюдження примірників аудіовізуальних творів та фонограм», № 1555, 13.10.2000; Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження розміру винагороди (роялті) за використання опублікованих з комерційною метою фонограм і відеограм та порядку її виплати», №71, 18.01.2003; Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження мінімальних ставок винагороди (роялті) за використання об'єктів авторського права і суміжних прав», №72, 18.01.2003; Указ Президента України. Тимчасове положення про правову охорону об'єктів промислової власності та раціоналізаторських пропозицій в Україні, 18.09.1992, (з 1994 року чинне лише в частині раціоналізаторських пропозицій); Постанова Кабінету Міністрів України «Про телебачення і радіомовлення», 21.12.1993; Постанова Кабінету Міністрів України «Про державну реєстрацію авторського права і договорів, які стосуються права автора на твір», №1756, 27.12.2000; Постанова Кабінету Міністрів України «Про розміри відрахувань до фондів творчих спілок України за використання творів літератури і мистецтва», № 108, 3.03.1992; Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Правил роздрібної торгівлі примірниками аудіовізуальних творів та фонограм», № 1209, 4.11.1997; Конвенція, якою заснована Всесвітня організація інтелектуальної власності (14.07.1967), 19.09.1968; Всесвітня конвенція про авторське право (06.09.1952), 23 12.1993; Бернська конвенція про охорону

літературних і художніх творів (24.07.1971), 31.05.1995; Конвенція про охорону інтересів виробників фонограм від незаконного відтворення їхніх фонограм (29.10.1971), 15.06.1999; Паризька конвенція про охорону промислової власності (20.03.1883), 25.12.1991; Договір про патентне право (1.06.2000), 22.11.2002; Договір про патентну кооперацію (19.06.1970), 25.12.1991; Будапештський договір про міжнародне визнання депонування мікроорганізмів з метою патентної процедури (28.04.1977), 01.11.1996; Міжнародна конвенція по охороні нових сортів рослин (02.12.1961), 02.06.1995; Мадридська Угода про міжнародну реєстрацію знаків (14.04.1891), 25.12.1991; Договір про закони щодо товарних знаків (27.10.1994), 13.10.1995; Ніщська угода про Міжнародну класифікацію товарів і послуг для реєстрації знаків (15.06.1957), 01.06.2000; Протокол до Мадридської угоди про міжнародну реєстрацію знаків (28.06.1989), 29.12.2000; Найробський договір про охорону Олімпійського символу (26.09.1981), 13.03.1998.

В Україні посилено кримінальну відповідальність за порушення законодавства в сфері інформаційної безпеки та кібершпигунства тощо. Однак існує низка проблем, серед них відзначимо: проблема взаємозв'язку державного та приватного секторів економіки, забезпечення інформаційної безпеки.

Як зазначає Президент України В.Янукович: «Однією з нагальних проблем розбудови інформаційного суспільства в Україні є відсутність сталої системи індикаторів його розвитку та моніторингу ефективності запровадження його елементів у різноманітні сфери суспільної й державної діяльності. Щодо міжнародних індикаторів, то вони, на жаль, не завжди адекватно відображають реальний стан речей. Саме тому створення Національної системи індикаторів розвитку інформаційного суспільства (НСІРС) нині є одним із найактуальніших питань» [14, с.51]. При цьому створення Системи індикаторів інформаційного розвитку розглядається як інструмент адаптації України до стандартів ЄС, особливо це стосується сфери отримання та акумуляції статистичних даних.

В Україні з 1998 р. здійснюється облік комп'ютерних та інформаційних послуг згідно з Класифікацією послуг зовнішньоекономічної діяльності (ДК 012-97), розробленою представниками Українського Науково-дослідного інституту статистики України разом з співробітниками Держкомстату України у 1997 році на основі Класифікатора видів економічної діяльності статистичної комісії Європейського Союзу [15]. Комп'ютерні послуги охоплюють послуги, пов'язані з апаратним та програмним забезпеченням, та послуги по обробці даних, до них належать: послуги щодо технічного консультування та впровадження апаратних та програмних засобів. У комп'ютерні послуги не включається надання пакетного (розробленого не за індивідуальним замовленням) програмного забезпечення, яке відноситься до позиції "товари". Послуги інформаційних агентств включають забезпечення засобів масової інформації фотографічними матеріалами та тематичними статтями. Інші послуги по наданню інформації включають послуги, пов'язані з базами даних: утворення, збереження, розповсюдження даних та баз даних (включаючи абонентські книси та списки адрес) як в інтерактивному режимі, так і на магнітних, оптичних, друкованих носіях: портали пошуку web-сторінок (послуги з пошуку адрес Інтернету для клієнтів, щоб зробити запити по ключовому слову).

Висновки та перспективи подальших досліджень.

В умовах глобалізації, інформація стає чинником економічного зростання та підвищення міжнародної конкурентоспроможності, що визначає необхідність здійснення оцінки ролі інформації та інформаційних впливів. Ознакою інформаційного суспільства прийнято вважати розвиток ІКТ, тому за допомогою таких показників як: питома вага інформаційного сектору, величина сумарних витрат на інформаційні продукти, частка нових інформаційних товарів та послуг у структурі ВВП та кількість зайнятих в інформаційному секторі, чисельність абонентів світової мережі Інтернет, використання супутникових каналів засобами національної мережі зв'язку - можна дати загальну характеристику його розвитку.

В Україні нормативно-правове забезпечення розвитку інформаційного суспільства в цілому відповідає сучасним вимогам. Участь держави у створенні та розвитку інформаційного ринку та інформаційного суспільства полягає у вдосконаленні інституційних засад формування інформаційного суспільства, забезпеченні інформаційної безпеки, реформуванні системи освіти і науки, як передумови розвитку ринку інформаційних товарів та послуг, створення механізмів комерціалізації інформаційної галузі, забезпечити відбір інформації на основі достовірності та об'єктивності. Розробка Системи індикаторів інформаційного розвитку України є нагальним завданням сьогодення і потребує нових наукових досліджень.

Список використаних джерел:

1. Топ-10 найінноваційніших країн світу 2010 року/ [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.li.com
2. Офіційний сайт Всесвітнього Економічного Форуму у Давосі / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.weforum.org/>
3. Михайловська О. Інформація як чинник збільшення ентропії / О.Михайловська // Інноваційний розвиток та інтеграційні процеси: питання системного взаємного зв'язку / НДІ Міжнародних відносин НАУ. Наукова конференція, 5 лютого 2008 року. – К: НАУ, 2008. – С.8-11.
4. Information Society Index // www.idc.com.
5. Emerging Development Opportunities. The Making of information Societies and ICT markets // www.orbicom.ca.
6. Сайт DAI data // www.itu.int
7. Gauging the Networked Readiness of Nations: Findings from the Networked Readiness Index 2008-2009 // www.insead.edu.
8. Measuring-information society 2009. - Geneva: ITU, 2009. - 108 p.

9. Закону України «Про інформацію» // *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*. – 1992. N 48. - ст.650) / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=2657-12>
10. Луцик Ю.О. Інформація в системі ринкових відносин трансформаційного суспільства: Автореф. дис... канд. екон. наук: 08.00.01 / Ю.О.Луцик. – К.: ДВНЗ «Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана», 2009. – 24 с.
11. Как изменить эффективность рекламной компании/ – Режим доступу: <http://www.gemius.com.ua>
12. Сайт «Української асоціації по зв'язках з інвесторами» (UAIR) / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.uair.com.ua
13. Офіційний сайт Верховної Ради України / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua>
14. Модернізація України - наш стратегічний вибір : Щорічне Послання Президента України до Верховної Ради України. - К., 2011. – 406 с.
15. Класифікація послуг зовнішньоекономічної діяльності (ДК 012-97), затверджена наказом Держстандарту України від 02.06.97 № 324

УДК 339.732

ЯНИКІН С.В.,
ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»,
кафедра міжнародних фінансів, аспірант

СУЧАСНІ ОСОБЛИВОСТІ ДІЯЛЬНОСТІ МІЖНАРОДНИХ ФІНАНСОВИХ ОРГАНІЗАЦІЙ

Анотація. У даній статті розглянуто ряд способів, напрямків діяльності, за допомогою яких діяльність міжнародних фінансових організацій за сучасного рівня розвитку світової фінансової системи може бути удосконалена. Зокрема, детально розглянуто проблему міжнародних суспільних благ та їх надання міжнародними фінансовими організаціями. Далі, як один з достатньо дієвих механізмів, запропоновано підхід фінансової дедоларизації МФО. Крім того, у статті висунуто та детально розглянуто позицію стосовно того, що діяльність МФО може бути поліпшена за допомогою покращення їх взаємодії з приватним сектором.

Ключові слова: Світовий банк, Міжнародний Валютний Фонд, міжнародні суспільні блага, дедоларизація МФО, приватний сектор, фінансова нестабільність.

Аннотация. В данной статье рассмотрен ряд способов, направленной деятельности, с помощью которых функционирование международных финансовых организаций при современном уровне развития мировой финансовой системы может быть усовершенствовано. В частности, подробно рассмотрена проблема международных общественных благ и их предоставления международными финансовыми организациями. Далее, как один из достаточно действенных механизмов, предложен подход финансовой дедолларизации МФО. Кроме того, в статье выдвинута и детально рассмотрена позиция относительно того, что деятельность МФО может быть улучшена с помощью улучшения их взаимодействия с частным сектором.

Ключевые слова: Мировой банк, Международный Валютный Фонд, международные общественные блага, дедолларизация МФО, частный сектор, финансовая нестабильность.

Annotation. This article describes a number of ways, which may facilitate the improvement of activities of international financial institutions at the present level of the global financial system development. Particular attention is paid to the problem of international public goods and their delivery by international financial institutions. Further, an approach of financial dedollarization of IFIs is discussed as one of highly effective mechanisms. In addition, the article raised and examined in detail the idea that IFI's activity may be improved by improving their interaction with the private sector.

Keywords: World Bank, International Monetary Fund, international public goods, dedollarization of IFIs, the private sector, financial instability.

Актуальність дослідження. Деякі дослідники пов'язують національні фінансові кризи останніх часів головним чином з відсутністю адекватних національних установ. Вони стверджували, наприклад, що фінансові кризи у кінці ХХ – на початку ХХІ століття мали місце в основному через неспроможність або неадекватність національної політики урядів в реформуванні своєї економіки, а також у неспроможності урядів дерегулювати фінансові ринки таким чином, щоб сили глобалізації не мали б негативного, а в деяких випадках руйнівного, впливу на їх національні економіки. У той же час, фінансові ринки усвідомлювали, що національні кризи не обмежуються тією чи іншою нацією або кількома сусідніми країнами, а мають радше регіональні або навіть глобальні наслідки. Аналогічним чином, глобальні торговельні дисбаланси більше не обмежуються двома або більше країнами, вони мають значні світові фінансові наслідки. Оскільки процес регіональної інтеграції був дуже